

Z
A
T
R
E
S
T

ALEŠ ČERNÝ

ZA TREST

Copyright © Aleš Černý, 2024

Obálka © Aleš Černý, Theresa Black, 2024

Vydalo nakladatelství © Canc, 2024

ISBN 978-80-88623-39-7

ZA TREST

ALEŠ ČERNÝ

○ B S A H

ZARAŽENÁ TŘÍSKA.....	5
CESTA.....	9
NOČNÍ NÁVŠTĚVA.....	14
SVĚTLO V TEMNOTĚ.....	17
KAŽDÉ RÁNO.....	29
RODINNÍ PŘÍSLUŠNÍCI.....	39
SRAZ KOSTKOVANÝCH KOŠIL.....	43
LOUČENÍ.....	51
LOREM IPSUM.....	62
BOB A BOBEK.....	85
ZLOMENÝ NEHET.....	96
EGON.....	115
HLAVNĚ NENÁPADNĚ.....	130
POUŠŤ.....	139
FLORIDA.....	152
POSLEDNÍ VĚRNÍ.....	157
EPILOG.....	169
Poděkování.....	172

ZARAŽENÁ TŘÍSKA

„Doprdele!“ Ucukl jsem rukou od hrany stolu, zamračil se na hřbet pravačky a zkusil si zuby vytáhnout třísku. Vzдорovala. „A ty mlč!“ preventivně jsem okřikl svázanou ženu. Sice byla zrovna zticha, ale před chvílí vydávala kvílivé zvuky skrz ožužlaný roubík, a to mě vytáčelo.

A možná jsem byl lehce nervózní.

Už týden mi tahle ženská otravovala život. Kdo se s ní má furt tahat? Když ji rozvážu, zkusí zdrhnout. Když ji klepnu obuškem, fňuká. Nechám ji jít do rohu na slámu, to se jí taky nezdá.

Strašná fíflena.

Že jsem nemohl unést nějakou normální ženskou? Zahráli bychom si karty, vystříleli pár zásobníků do plechovek, zachlastali... A až by její tatík začaloval, zase bychom se v klidu rozešli.

Místo jsem měl krásně ošéfované. Stará stodola na konci světa, ve které svítila jediná žlutá žárovka, co se rozhoupala při každém zafoukání. Byl tu klid a nehrozilo, že by to policajti našli.

Začalo se smrákat. Zapálil jsem svíčku a koukl na telefon.

Nic.

Vztekle jsem ho hodil na stůl a vstal. Židle pode mnou zavržala.

„Hele, ten tvůj tatík tě asi moc nemusí, co? Že ty jsi ho srala a teď je rád, že se tě zbavil?“ uvažoval jsem nahlas. „Přitom takový prachatý hajzl. Víš, že mě zkusil stopovat? Poslat na mě tu svoji ochranku?“ Zasmál jsem se. Měl jsem čemu. Jako bývalý příslušník jsem v tom uměl chodit.

Dotazovaná něco zahuhlala a zavrtěla hlavou.

„No co je? Na něco jsem se ptal.“ Klekl jsem si k ní na jedno koleno a povolil roubík.

„Je strašně zapomnětlivý. Třeba jenom zapomněl, že jsi mě unesl. Bylo by mu to podobné.“ Opřela se zády o dřevěný trám, s úsměvem na tváři.

Se zavrčením jsem jí vrátil roubík a vstal. Takhle nezdravě hovorná začala být zhruba před dvěma dny. Prostě v přestávkách na nádech, mezi dalším kvílením, najednou zmlkla, zamrkala, a dokonce se na mě začala usmívat. Od té doby jí dávám roubík.

Co se má na mě co culit?

A to se na ni snažím být hnusný, jak jen mi to můj vnitřní gentleman dovolí!

Sáhl jsem do batohu pro konzervu fazolí, když na stole zavi-broval telefon.

Priskočil jsem k němu a nedočkavě přešel pohledem displej.

„Jo!“ zajásal jsem. „On to fakt poslal! Tak na tebe asi nezapomněl,“ komentoval jsem zůstatek, který byl nyní na jednom z mých švýcarských kont značně vyšší.

Určitě si fotřík myslel, že mě policie vystopuje právě podle mého čísla účtu. Jo, to mohli zkusit. Sice s nimi nekomunikoval, to už bych věděl, ale až bude mít dcerku, mohl by chtít nějakou tu miliardu zpět. Podle snížení zůstatku o podíl kolegy u policie a kolegy IT technika, jsem se stopování bát nemusel. Stejně jsem ale několika kliknutími přesunul peníze jinam.

„A mé utrpení je u konce.“ Vytáhl jsem nůž a opět si klekl před unesenou. „Co s tebou?“ povzdechl jsem si a prudkým pohybem přeřízl lano na ruku. „Na, rozvaž se a vypadni,“ podal jsem jí nůž a šel balit fidlátka. Že by mě mohla prozradit, jsem se nebál.

Mrtví obyčejně strach nemívají.

Upravil jsem si opasek se zbraní, mám hotovo. Přehlédl jsem dočasné ubytovací prostory a musel konstatovat, že to tu vypadá lépe, než když jsem sem přišel.

„Kam půjdeme?“ ozvalo se mi za zády.

Otočil jsem se s nechápavým výrazem.

„Jak půjdeme?“ Napřímil jsem se do své sto devadesáti centi-

metrové výšky. „Ty jsi jen zboží, které jsem právě prodal. A podle domluvy s kupcem už nejsi můj problém. Jdi si, kam chceš.“ Přehodil jsem si popruh batohu přes rameno a rychlým krokem se vydal k vratům stodoly.

„Počkej,“ chytla mě za rukáv. „Nemůžeš mě tu nechat, já tě přece miluju!“ Prosebně se na mě podívala.

„A je to tady,“ trhl jsem rukou, až upadla na zem. „Hele, to je jen Stockholmák, za chvíli to přejde. Pobřeč si támhle v koutě, hlavně se mi nepleť do cesty. Podruhé mi za tebe nikdo nezaplátí.“ Vykročil jsem opět k vratům.

„Budu křičet!“ Dupla si nohou až ke mně přilétlo několik stébel slámy.

„Posluž si.“

Vážně si myslí, že po týdnu křiku, fňukání a nadávek ji teď někdo zaslechne? Přitom blondýna není. Pro jistotu jsem se otočil. Do teď jsem k ní přistupoval jen jako k obchodnímu artiklu a nepotřeboval si ji prohlížet.

Ne, nebyla to blondýna. Pod vybledlou fialovou jí prosvítaly hnědé odrosty.

„Já, já... si něco udělám.“

Na to jsem ani nezastavoval, vzal za ztrouchnivělé madlo a otevřel dokořán. Už jsem se viděl na zasloužené dovolené. Vrátil jsem se pár kroků k autu, zaparkovanému uvnitř, a hodil batoh na zadní sedačku, svůj zadek na přední a můžu jet.

„Já jedu s tebou!“ doběhla mě dřív, než jsem stihl nastartovat. Prostě otevřela dveře a sedla si na místo spolujezdce.

Vytáhl jsem zbraň a namířil jí do pravého oka. „Vypadni!“

„Ne,“ zkrřížila ruce na prsou. „To mě radši zastřel.“

No jo, měla prsa, až teď jsem jim věnoval trochu své pozornosti.

Odjistil jsem pojistku a...

„Tak dělej! Nemůžeš minout!“ hecovala mě. Měla pravdu, nešlo minout. „Ale nezastřelíš mě, vím to. Protože mě taky miluješ, jsme pro sebe stvoření,“ pokusila se mile usmát. Přes tu týdenní špínu v ksichtě to postrádalo kouzlo, i když příznávám, že na pytel peněz s kozama nevypadala vůbec zle.

„Bože, za co mě trestáš? Co jsem komu udělal?“ zajistil jsem pojistku a vzteky praštil několikrát do volantu a palubní desky.

„Takže, kam jedeme?“ Pohodlně se opřela a zacvakla sponu pásu.

„Tohle je za trest! Jak se tak vyladěná akce mohla takhle posrat?!“ Rezignovaně jsem otočil klíčkem a nastartoval.

Kdybych neměl v zásobníku slepé, mohl jsem ji v klidu zastřelit! No nic, počkám, až ji to přejde, a ještě ráda potom půjde vlastní cestou.

A tu třísku jsem si taky nevytáhl.

C E S T A

Už deset hodin zírám na stěrače, jak mi patlají přední sklo. Neustávající mrholení uspalo tu přítěž na sedadle spolujezdce, která se mi snažila radit s cestou. A to ani neví, kam jedu! Už jsem ji chtěl dvakrát vyhodit u silnice jako pytel koťat, jenže začala dělat scény a pozornost kolemjdoucích není to, co bych teď potřeboval.

Venku padlo šero a auto přepnulo z denního svícení na normální.

„Kde to jsme?“ Má koule na noze procitla.

Nehodlal jsem reagovat.

„Mám docela hlad, nezajdeme na večeri?“ Zívla. Zkusila propnout ruce nad hlavou, ale zastavil ji strop. S dalším zívnutím si je alespoň protáhla před sebou. „Ty se mnou nemluviš?“ Pohládila mě po ruce.

Zavrčel jsem.

Ale měla pravdu, něco bych snědl a taky bych se vyspal. Stodolu jsem nechal daleko za sebou a přestávku si zasloužím. Stočil jsem to na nejbližší sjezd k motorestu a zastavil. Na velkém tyrkysovém neonu hlásali, že mají otevřeno dvacet čtyři hodin denně. Zdůrazňovali to červeným blikajícím vykřičníkem.

„To nevypadá na pětihvězdičkový hotel.“ Vyhlédla z okénka a s nechutí ve tváři odepla pás. „A nevidím žádnou restauraci.“

„Ne, to fakt není. Mám řešení,“ vytáhl jsem klíčky ze zapalování a hodil jí je do klína, „jed' jinam.“ Vystoupil jsem a vydal se k recepci. Byl jsem si jistý, že nikam neujede. Takové štěstí nemám – vyčerpal jsem ho úspěšným převodem peněz.

„Počkej!“ křikla, vyskočila z auta, a než se zabouchly dveře, byla vedle mě.

Musel jsem se držet, abych se nezasmál. Tak rychlé kroky v botách na jehlových podpatcích by vypadaly komicky, i kdyby jeden z těch podpatků nezlomila už při únosu a druhý nenalomila ve stodole. Na druhou stranu – k tomuhle zaplivanému pajzlu